

Prolog: Cortazár

Uplynula téměř tři desetiletí od průletu Paola Cortazára a odpadlické flotily bránou Laconie. Dost času na vybudování malé civilizace, města, kultury. Dost času na to, aby si potvrdil, že mimozemští inženýři sestrojili protomolekulu jako stavitele mostů. Rozhodli ji mezi hvězdy jako semínka, aby se zmocnila veškerého organického života, na který naráží, a vytvořila prstencové brány do kapesního vesmíru; spojení mezi světy. Dokud nevymřeli, pomalá zóna a její prstence byly středem říše, jež vzdorovala lidskému chápání. A nyní k tomu dojde znovu. Malý mechanismus pro stavbu mostů, které dokážou propojit vzdálené lokality, přinesl lidstvu naprostou změnu.

Ne že by Paolovi na lidstvu kdovíjak záleželo. Pro něj znamenala existence protomolekuly a technologií, jež přinášela, všechno. Nejenže změnila podobu vesmíru kolem něj, ale zasáhla i do jeho osobního a profesionálního života. Po celá desetiletí byla jeho jedinou posedlostí. V hádce, která ukončila jejich vztah, ho jeho poslední přítel a milenec obvinil, že ve skutečnosti protomolekulu *miluje*.

Paolo to nedokázal popřít. Už dávno nepocítil nic, co by se blížilo lásce, vůči jinému člověku. Ztratil představu, co k ní patří a co ne. Výzkum protomolekuly a myriády vědeckých odvětví a náhledů, jež z něj vyplývaly, rozhodně zabíraly veškerý jeho čas a pozornost. Pochopení způsobů, jimiž probíhá interakce s ostatními mimozemskými artefakty a technologiemi, bude práce na několik životů. Nijak své zanícení neomlouval. Drobná skvrnka, ta překrásná tečička tak překypující skrytými informacemi, se podobala růžovému poupěti, které nikdy nepřestává rozkvétat. Byla tak nádherná, nic se jí nemohlo vyrovnat. Jeho milenec to nedokázal přijmout a konec jejich vztahu se tudíž při zpětném pohledu jevil jako nevyhnutelný. Paolo ho postrádal, avšak jakýmsi abstraktním způsobem. Jako by mu chyběly ztracené pohodlné boty.

A bylo tu tolik úžasných věcí, které vyplňovaly jeho čas.

Na monitoru před ním se rozrůstalo uhlíkové mřížoví a rozkládalo se do složitých, propletených vzorů. Za správných vnějších podmínek a ve správném prostředí pro růst tvořila protomolekula vždy tyto krajky.

Vzniklý materiál byl lehčí než stejný objem uhlíkového vlákna a měl větší odolnost v tahu než grafén. Ředitelství pro technologie Laconské vojenské rady ho požádalo, aby prozkoumal jeho možné využití na ochrannou výstroj pro pěší jednotky. Mřížkoví však mělo sklon trvale přilnout k lidské kůži, což z technického hlediska představovalo problém, nicméně i tak to bylo nádherné.

Paolo upravil citlivost toku elektronů a naklonil se k monitoru. Sledoval, jak si protomolekula vybírá volně se vznášející uhlíkové atomy a úhledně je vplétá do mřížky – jako dítě zaujaté hrou.

„Doktore Cortazáre,“ ozval se hlas.

Paolo odpověděl zabručením a mávnutím ruky, což mělo v libovolném jazyce znamenat: *Běžte pryč, mám práci.*

„Doktore Cortazáre,“ opakoval hlas neústupně.

Paolo odtrhl zrak od obrazovky a ohlédl se. Stála za ním bledá osoba neurčitého pohlaví v laboratorním plášti, v ruce rozměrný terminál. Paolo si vybavil, že se snad jmenuje Caton. Nebo Canton? Cantor? Tak nějak. Jeden z armády laboratorních techniků. Schopný, pokud si vzpomínal. Jenže teď ho vyrušoval, takže ponese následky. Nervózní výraz na Catonově/Cantonově/Cantorově tváři mu jasně říkal, že si toho je vědom.

Než mohl Paolo promluvit, řekl technik: „Ředitel mě pověřil, abych vám připomněl, že máte schůzku –,“ snížil hlas téměř do šepotu, „– s ním. S Ním.“

Technik neměl na mysli ředitele. *On* tu byl jen jeden.

Paolo vypnul videodisplej a ověřil si, že monitorovací systém všechno nahrává, než se zvedl.

„Ano, ovšem,“ řekl. A pak, protože se v posledních dnech snažil, dodal: „Díky. Cantore?“

„Caton,“ odpověděl technik s viditelnou úlevou.

„Ovšem. Povězte prosím řediteli, že už jdu.“

„Mám vás doprovodit, doktore.“ Caton poklepal na terminál, jako by tam tato skutečnost byla uvedena na nějakém seznamu.

„No ovšem.“ Paolo stáhl svůj plášť z věšáku u dveří a vyrazil ven.

Laboratoř bioinženýrství a nanoinformatiky Laconské univerzity byla největší výzkumné zařízení na planetě. Možná dokonce v celém lidském vesmíru. Univerzitní kampus se rozkládal na ploše téměř čtyřiceti hektarů na periferii laconského hlavního města. Jeho laboratoře zabíraly téměř čtvrtinu této rozlohy. Jako vše na Laconii překračovala o celé řady potřebu lidí, kteří areál momentálně obývali. Univerzitu vybudovali s vyhlídkou na budoucnost. Pro ty, kdo přijdou po nich.

Paolo rázně krácel po šterkové pěšině a v chůzi sledoval monitor na předloktí. Caton poklusával za ním.

„Doktore,“ ukázal na druhou stranu, „přivezl jsem pro vás vozík. Čeká na parkovišti C.“

„Přivezte ho ke Kotcům. Musím tam ještě něco dodělat.“

Caton okamžik váhal, chycen mezi přímým rozkazem od něj a odpovědností určeného průvodce.

„Ano, doktore,“ řekl nakonec a rozběhl se opačným směrem.

Paolo při chůzi probral svůj seznam denních úkolů, aby se ujistil, že na nic nezapomněl, načež si stáhl rukáv přes monitor a vzhlédl k obloze. Byl krásný den. Laconia měla jasné azurové nebe s několika roztroušenými bílými, jako bavlněnými obláčky. Masivní zařízení orbitální konstrukční plošiny bylo vidět jen matně; samá dlouhá ramena s prázdnými prostory mezi sebou, jako nějaký obří oligonukleotid zavěšený v prostoru.

Mírný větřík přinášel slabý pach páleného plastu, který vydávaly místní houby při uvolňování jakýchsi spor. Vánek mu přes cestičku házel dlouhé listy psích píšťalek. Chrochtáči – přibližně tatáž ekologická nika jako cvrčci, dokonce s podobnými morfologickými rysy – zavěšení na rostlinách na něj syčeli, když se příliš přiblížil. Neměl ponětí, proč se tomu plevelu říká psí píšťalka. Jemu spíš připomínal nějaký druh vrby. A pojmenovat hmyz, který vypadal trochu jako cvrček se čtyřmi končetinami, chrochtáč, to už vůbec nedávalo smysl. Na vymyšlení jmen pro místní floru a faunu se zřejmě nepodílel žádný vědecký proces. Lidé prostě navrhovali názvy, dokud se na některém neshodli. Rozčilovalo ho to.

Kotce se od ostatních laboratorních budov lišily. Nechal jejich stěny vyrobit z jediné vrstvy vysoce nárazuvzdorných plátů svařených v pravých úhlech, takže vznikla tmavá kovová krychle o hraně pětadvaceti metrů. U jediného vstupu do budovy stáli v pozoru čtyři vojáci v lehké zbroji se samopaly.

„Doktore Cortazáre,“ pozdravil jeden ze čtveřice a zvedl ruku v univerzálním gestu *zůstaňte stát*.

Paolo vytáhl svůj osobní průkaz, který nosil na šňůrce pod košilí, a podal ho strážci, ten ho strčil do čtečky. Potom přitiskl čtečku ke kůži na Paolově zápěstí.

„Krásný den,“ poznamenal přívětivě a usmíval se, zatímco přístroj pracoval na porovnání Paolova průkazu totožnosti s jeho fyzickými mírami a specifickými proteiny.

„Krásný,“ souhlasil Paolo.

Přístroj pípl na znamení, že jde skutečně o Paola Cortazára, prezidenta Laconské univerzity a vedoucího laboratoří pro exobiologický výzkum. Strážci tohle všechno poznali na první pohled, ale ten rituál byl nezbytný z více než jednoho důvodu. Dveře se klouzavě otevřely, čtyři vojáci se rozestoupili.

„Přeji hezký den, doktore.“

„Vám také.“ Paolo vstoupil do bezpečnostní přechodové komory. Jedna ze stěn zasyčela, skryté hubice na něj spustily proudy vzduchu. Senzory na protější stěně zkoumaly přítomnost výbušnin a infekčních látek. A dost možná i zlé úmysly.

Po chvíli sykot utichl a vnitřní dveře odjely stranou. Až teď Paolo uslyšel sténání.

Kotce, jak tomu říkali všichni, přestože budova neměla v dokumentaci žádné oficiální jméno, byly druhou nejzabezpečenější stavbou v Laconii, a nikoli pro nic za nic. Tady Paolo choval své dojně stádo.

To jméno vyplynulo z jedné hádky s bývalým milencem. Myslel to jako urážku, šlo však o příhodnou analogii. Uvnitř Kotců choval lidi a zvířata záměrně infikované protomolekulou, kteří zde dožívali zbytek svých životů. Jakmile se cizí nanotechnologie zmocnila jejich buněk a započala svůj reprodukční proces, Paolovi zaměstnanci vysávali z jejich těl tekutiny a filtrací získávali kriticky důležité částičky tkání. Když byla těla vyčerpána, zbývající tekutiny mohly být spáleny, aniž by se cokoliv podstatného ztratilo. V budově se nacházely kóje pro čtyřiařicet pokusných objektů, ale momentálně jich bylo obsazeno pouze sedmáct. Jednou, až bude mít k dispozici větší populaci, získá jich více.

Nejvýznamnější práce na Laconii spočívala v komunikaci se základní technologií, kterou po sobě zanechala dávno vyhynulá mimozemská civilizace. Protomolekula nebyla koncipována jako univerzální kontrolní rozhraní, ale cizí technologie obsahovala jistou modularitu, jež jí umožňovala jako takové fungovat – v dostatečné míře, aby s ní mohl pracovat. Paolovým úkolem bylo dodávat potřebné aktivní vzorky. Tedy jedním z jeho úkolů.

Kráčel ke své pracovně v zadní části budovy. Zastavil se na lávce nad jednou z kójí. Půl tuctu lidí v časných stádiích infekce bloumalo po stísněném prostoru s kovovými stěnami. Dosud se nacházeli ve fázi pseudohemoragické horečky, kterou technici nazývali zvracivou. Nezmohli se na nic víc než šouravou chůzi a občasně prudké záchvaty zvracení. Tak si protomolekula zajišťovala rychlé šíření nákazy. Jakmile budou

těla z kóji odstraněna, každý centimetr stěn a podlahy bude dokonale vypálen, aby tu nezůstaly žádné biologické zbytky.

V historii laboratoře došlo pouze k jediné náhodné infekci, a Paolo byl pevně odhodlán zajistit, aby to už tak zůstalo.

Doktorka Ochidová, vedoucí Kotců a Paolova zástupkyně, ho zahlédla přes pokusnou oblast a chvátala k němu.

„Paolo,“ plácla ho po rameni v přátelském pozdravu. „Právě včas. Před hodinou jsme dokončili extrakci kmenových kultur a injekce jsou připraveny.“

„Tohohle poznávám.“ Paolo ukázal na zarostlého, svalnatého muže v kóji.

„Hm? Ach, ano. Myslím, že býval jedním ze strážných. Jeho přijímací dokumenty zněly ‚opuštění služby‘. Nejspíš ho přistihli, jak ve službě spí, ne?“

„Testovali jste je?“ zeptal se Paolo. Nijak zvlášť mu na zarostlém chlapíkovi v kóji nezáleželo a odpověď Ochidové jeho zvědavost uspokojila.

Ochidové chvílku trvalo, než pochopila, že se vrátili zpátky k původnímu tématu. „Ach, ovšem. Testovala jsem vzorky na čistotu třikrát. Osobně.“

„Přímo odtud jdu do vládní budovy.“ Paolo se otočil a zahleděl se Ochidové do očí.

Jeho asistentka věděla, co má na mysli, a odpověděla: „Rozumím. Ty injekce přesně odpovídají vašim specifikacím.“

Oba věděli, že kdyby se cokoli pokazilo, octli by se v Kotcích jako další pokusné objekty. Měli značnou cenu, ovšem to neznamenalo, že by neunesli důsledky. To neminulo nikoho. Taková byla Laconie.

„Výborně,“ řekl Paolo a věnoval Ochidové přátelský úsměv, který nebyl zcela upřímný. „Vezmu si je.“

Ochidová mávla na kohosi v koutě místnosti a vzápětí přiklusala technička s kovově stříbřitou schránkou. Podala ji Paolovi a odpěchala.

„Ještě něco?“ zeptala se Ochidová.

„Tady už začíná nějaký růst,“ ukázal Paolo na kostní výběžek vyčnívající z páteře zarostlého muže.

„Ano,“ přisvědčila Ochidová. „Už jsou téměř připraveni.“

Během doby, kdy pracoval s Winstonem Duartem, objevil Paolo v tom muži mnohé, co musel obdivovat. Nejvyšší konzul byl inteligentní,

a přes obrovské mezery v pochopení komplexních témat byla jeho rozhodnutí uvážlivá a důkladně promyšlená. Duarte si cenil rad ostatních, jakmile však získal dostatek informací, rozhodoval se rázně a pevně. Měl značné charisma a dokázal působit vřele, aniž by kdy dal najevo nepřímnost či faleš.

Ale víc než cokoli jiného na něm Paolo uznával naprostý nedostatek samolibosti. Kdyby se v postavení neomezeného vojenského diktátora octl menší člověk, obklopil by se okázalostí a třpytem paláců. Duarte místo toho postavil Vládní budovu Laconie. Mohutná stavba z kamene se tyčila nad hlavním městem, a kdovíproč se jí dařilo působit spíše uklidňujícím než zastrašujícím dojmem. Jako by její důkladnost a velikost sloužily výhradně k umístění důležitých továren a zařízení a k řešení závažných problémů. Žádné vyzdvihování těch, kdo jsou uvnitř.

Caton řídil Paolův vozík po široké ulici, která vedla k přednímu vchodu do budovy. Byli tu jediné vozidlo. Ulice končila u vysoké kamenné stěny, úzké brány a stanoviště strážných. Paolo vystoupil z vozíku a kovovou schránku vzal s sebou.

„Nemusíte na mě čekat,“ řekl Catonovi.

Technik od chvíle, kdy ho vyzvedl u Kotců, nepromluvil, a zdálo se, že se mu ulevilo, když byl propuštěn. „Ano, doktore. Zavolejte, kdyby –“

Ale Paolo už šel dál. Slyšel za sebou elektrické zakvílení odjíždějícího vozíku.

Úzká brána se otevřela, dva vojáci opustili stanoviště a beze slova se přidali k němu. Tihle nebyli jen v lehké zbroji jako univerzitní hlídka. Měli obleky s posilovači sestávající z kloubových kompozitových plátů a s řadou připevněných zbraní. Obleky byly tmavě modré jako laconská vlajka, s párem stylizovaných křídel. Fénix, myslel si, ale mohlo jít i o nějakého dravce. S tou příjemnou barvou se smrtící válečné stroje zdály poněkud nevhodné.

Jejich kroky na kamenných dlaždicích nádvoří a tiché vrčení posilovacích obleků byly jediné zvuky, které je doprovázely ke vchodu do Vládní budovy.

U dveří ho jeho dva strážci zastavili, rozestoupili se po obou stranách. Paolovi připadalo, že cítí šimrání rentgenových paprsků a milimetrových vln odrážejících se od jeho těla, zatímco ho skenovali od hlavy až k patě. Po dlouhé chvíli jeden z nich řekl: „Nejvyšší konzul vás čeká v lékařském křídle,“ načež se oba otočili a odkráčeli.

„V podstatě ano. Sny přestaly,“ řekl Duarte, když mu Paolo zavedl kanylu do žíly na předloktí a přilepil ji. Ze zkušenosti věděl, že se Duarte snaží rozptýlit sám sebe, aby se nemusel dívat, jak mu do kůže vniká jehla. Bylo skoro roztomilé, že nejmocnější člověk ve vesmíru je poněkud choulostivý, když jde o jehly.

„Opravdu?“ přeptal se Paolo. Nešlo o nějakou náhodnou otázku. Vedlejší účinky neuvěřitelně experimentální terapie, kterou Duarte podstupoval, patřily k projevům, jež musely být pečlivě sledovány. „Jak je to dlouho?“

Duarte vzdychl a zavřel oči. Buď to se uvolnil po uklidňující směsi, která mu právě vnikla do žil, nebo se pokoušel vzpomenout na přesné datum, popřípadě obojí. „Poslední jsem měl před jedenácti dny.“

„Jste si jistý?“

„Ano,“ přisvědčil Duarte s úsměvem, aniž by otevřel oči. „Jsem si jistý. Před jedenácti dny jsem naposled spal.“

Paolo div neupustil hadičku, kterou napojil na kanylu. „Vy jste *jedenáct dní* nespali?“

Duarte konečně otevřel oči. „Vůbec si nepřipadám unavený. Přímo naopak. Každým dnem mi přibývá energie a zdraví. Jistě jde o vedlejší účinek léčby.“

Paolo přikývl, ačkoli nešlo o efekt, který by očekával. Žaludek se mu nepatrně stáhl obavou. Pokud existuje takto extrémní vedlejší příznak, co všechno je ještě čeká? Požádal Duarta, aby vyčkal, dokud nebudou mít víc dat, ale ten člověk požadoval, aby se pohnuli kupředu, a jak by se s ním mohl přít?

„Vidím váš výraz, starý příteli,“ pravil Duarte a jeho úsměv se ještě rozšířil. „Nemusíte se znepokojovat. Sleduju sám sebe důkladně. Kdyby došlo k nějakému vychýlení z rovnováhy, povolal bych vás už před týdnem. Ale cítím se skvěle, nemám v krvi žádné únavové toxiny a podle laboratorních výsledků ani nevykazuju známky psychózy. A mám teď k dispozici osm hodin navíc na práci. Nemohl bych být spokojenější.“

„Ovšem,“ odpověděl Paolo. Zavěsil na stojan infuzní vak naplněný lidskými kmenovými buňkami modifikovanými protomolekulou a propojil infuzi s kanylou. Duarte tiše vydechl, když mu do žíly vnikla studená tekutina. „Jenom prosím nezapomínejte posílat zprávy o podobných detailech, i když vám nečiní žádné potíže. Pokusy na zvířatech nikdy nejsou dokonalé, a vy jste první člověk, který tuto léčbu dostává. Sledování účinků je nesmírně důležité pro –“

„To udělám,“ řekl Duarte. „Plně důvěřuji vaší laboratoři, že pracuje přesně tak, jak má. Ale zařídím, aby vám můj osobní lékař posílal veškeré svoje denní poznámky.“

„Díky, Nejvyšší konzule,“ pokývl Paolo. „Odeberu vám trochu krve a dám vzorek ke zpracování svým lidem. Jen pro jistotu.“

„Cokoli potřebujete,“ souhlasil Duarte. „Ale pokud jsme sami mezi sebou, neoslovujte mě prosím ‚nejvyšší konzule‘. Stačí ‚Winstone‘.“ Jeho hlas zněl trochu rozbředle a Paolo viděl, že sedativa začínají působit. „Přeju si, abychom pracovali všichni společně.“

„Však pracujeme společně. Ale tělo potřebuje mozek. Vedení, ne?“ Paolo počkal, až infuze vykape, použil kanylu k odebrání malého množství Duartovy krve a uložil vzorek do kovové schránky. Potom se tiše pustil do provádění celotělového skenu. Léčba vyvolala v Duartově těle růst několika málo nových orgánů, navržených nejlepšími experimentálními fyziology na planetě a realizovaných pomocí zkušeností získaných z věčného rozkvětu protomolekuly. Ovšem stále existovalo mnoho možností, jak by se vše mohlo zvrtnout, a sledování vývoje změn u Duarta byl nyní Paolův stěžejní úkol. Přes veškerou Duartovu vřelost a upřímné přátelství, které vůči němu projevoval, by ho ihned popravili, pokud by se laconskému vládci cokoli stalo. Tím, že Paolovo bezpečí svázal se svým, si Duarte zajistil vědcovo největší možné úsilí. Oba to chápali, a nebyla v tom žádná zlá vůle. Paolova smrt by vlastně neznamenalala trest. Pouze mu bylo jasné, že nesmí pacienta nechat zemřít.

Co se týče mezilidských vztahů, tento patřil k nejpoctivějším, jaké kdy Paolo zažil.

„Víte, Winstone, tohle bude velmi zdoluhavý proces. Může dojít k různým vychýlením z rovnováhy, třeba i tak malým, že se neprojeví celá léta. Po celá desetiletí.“

„Staletí,“ pokývl Duarte. „Není to ještě dokonale propracované, já vím. Nicméně to musím podstoupit. A ne, starý příteli. Je mi líto, ale změnil jsem názor.“

Paolo zauvažoval, jestli schopnost číst mysl druhých nepatří k dalším dosud neočekávaným vedlejším příznakům pokusné léčby. Kdyby tomu tak bylo... nu, to by vypadalo zajímavě. „Nenavrhoval jsem, aby –“

„Abyste podstoupil ten pokus také?“ promluvil Duarte. „Ovšemže navrhoval. A správně jste to *měl navrhnout*. Snést ty nejlepší argumenty. Nevěřím, že byste mě přiměl ke změně rozhodnutí, ale velmi by se mi zamlouvalo, kdybyste to udělal.“

Paolo se podíval na vlastní ruce, vyhnul se Duartovým očím. Projev vzdorů by pro něj byl snazší. Melancholický tón pacientova hlasu působil znepokojivě. Nedokázal by vysvětlit proč.

„Víte, co je na tom největší ironie?“ pokračoval Duarte. „Vždycky jsem odmítal teorii o působení velkých mužů. To přesvědčení, že historii formují jednotlivci, a ne široké sociální síly. Romantické, ale...“ Neurčitě mávl rukou, jako by míchal mlhu. „Demografické trendy. Ekonomické cykly. Technologický pokrok. A mnohem víc mocných předzvěstí než pouze od jediné osoby. A tady mě máte. Vzal bych vás s sebou, kdybych mohl, to víte. Nejde o mou volbu. Tohle je historie.“

„Historie by se měla znovu zvážít,“ mýnil Paolo.

Duarte se uchechtl. „Rozdíl mezi nulou a jedničkou je zázračný. Ale je tak zázračný, jak vždycky bude. Udělejte z toho dvě. Tři. Sto. Vznikne jenom další oligarchie. Trvalý motor nerovnosti, který rodí války, jež chceme ukončit.“

Paolo vydal tichý zvuk, který se dal zaměnit za souhlas.

„Nejlepší vlády v dějinách náležely králům a císařům,“ pravil Duarte. „Ty nejhorší také. Filozof na trůně mohl za svůj život dokázat veliké věci. A jeho vnuci je mohli proplýtvat.“

Duarte zabručel, když mu Paolo vytáhl kanylu z paže. Nepotřeboval ranku obvazovat. Uzavřela se, dřív než z ní mohla uniknout jediná kapička krve. Ani se na ní neudělal stroupek.

„Jestliže chcete vytvořit trvalý, stabilní společenský řád,“ řekl Duarte, „může být nesmrtelná jen jediná osoba.“

Kapitola první: Bubenice

Obytný prstenec přestupní stanice Lagrange-5 měl třikrát větší průměr než ten, na kterém žila Bubenice na Tychonu, kdysi dávno o půl života dřív. Na PSL-5 bylo tolik kanceláří, že by to vydalo na menší městečko, a všechny měly zdi z napodobeniny mramoru a měkké osvětlení v plném spektru, právě takové, jaké přidělili i jí, stejná protinázorová křesla a sprchu s vodou jako v předchozím bytě. Vzduch byl trvale cítit směsí terpenů, jako by stanice byla největší chryzantéma ve vesmíru. Kupole v centru měla kotviště pro stovky lodí a skladiště tak početná a hluboká, až by se zdálo, že naplnit je, Země by zůstala prázdná jako vymačkaný citrón. Všechna tahle kotviště a skladiště byla momentálně bez práce, ale od zítřka se to změní. PSL-5 se chystá obnovit obchodní aktivity, a přestože byla Bubenice unavená a našťvaná, že se musela vláčet napříč soustavou kvůli čemusi, co v podstatě představovalo jen slavnostní přestřížení pásky, bylo v tom i trochu vzrušení. Po třech desetiletích bojů se matka Země otvírala obchodu.

Planeta zářila na jejím nástěnném monitoru: spirály vysokých bílých mraků a mihotání zeleného moře pod nimi. Po povrchu se plížilo rozhraní mezi osvětlenou a temnou částí se světly měst. Kolem se vznášely lodi EMC – Spojené flotily Země-Mars – jako tečky temnoty plovoucí ve vzdušném oceánu. Bubenice se nikdy nedostala tam dolů do studny, a nyní, podle podmínek smlouvy, kterou podepsala s Transportní společností, už se tam ani nedostane. S tím byla srozuměna. Kolena jí i tak občas trápila. Nicméně coby umělecké dílo byla Země nepřekonatelná. Lidstvo udělalo, co jen mohlo, aby na tom pozvolna se otáčejícím vejci napravilo veškeré škody. Přelidnění, vyčerpání zdrojů, nerovnováha v atmosféře i oceánech, a potom tři válečné meteorické údery, z nichž každý by zahubil dinosaury. A přesto tu pořád byla a připomínala vojáka po bitvě. Se šrámy, zlomená, znovu naplánovaná a přestavěná, nanovo předělaná.

Čas údajně zhojí všechny rány. Pro Bubenici toto úsloví znamenalo jen příjemnější způsob, jak vyjádřit, že pokud dost dlouho počká, na žádné z věcí, jež jí připadaly důležité, už nakonec nebude záležet. Nebo alespoň ne tak, jak si představovala.

Čas plus kombinace zkušeností s marťanským teraformovacím projektem, který se po ztrátě mandátu zadržával, bezohledné řízení v oblasti pozemské politiky a obrovský trh s nějakými třinácti sty světy, jež vesměs potřebovaly biologické substráty, aby mohly vypěstovat potraviny, které by lidé mohli skutečně jíst – to vše přinutilo Zemi, aby znovu začala fungovat, byť pomalu a klopýtavě.

Její komunikační systém zacvrlikal: zdvořilé pípnutí, jako by někdo přelomil bambusovou větvičku. Následoval hlas jejího soukromého tajemníka, podobný panáku whisky.

„Madam prezidentko?“

„Dejte mi minutku, Vaughne,“ řekla.

„Ano, madam. Ale generální tajemník Li by s vámi chtěl ještě před zahájením ceremoniálu hovořit.“

„Koalice Země-Mars může počkat až po koktejlech. Neotevírám tuhle stanici, abych vyskakovala pokaždé, když si EMC odkašle. To by vytvořilo špatný precedent.“

„Rozumím. Zařídím to.“

Systém tiše, dřevěně tikl, což znamenalo, že má opět soukromí. Opřela se v křesle a prohlédla si obrazy na stěně za pracovním stolem. Všichni její předchůdci ve funkci předsedů Transportní společnosti: Michio Paová, potom Tjon, Walker, Sanjrani, a nakonec na ni hleděla její vlastní hubená, přísná tvář. Nesnášela ten obraz. Vypadala na něm, jako by právě snědla něco kyselého. Jeho první verze ovšem pro změnu působila jako cosi ze setkání osamělých srdcí. Tahle vyhlížela aspoň důstojně.

Většina členů Transportní společnosti ji nikdy nespatří jinak než na tomhle obraze. Třináct set světů, a do nějakých deseti let si většina z nich, ne-li všechny, pořídí vlastní verze PSL-5. Blokující stanice, jež označují bublinu prostoru, kde končí pravomoc planety a začíná oblast náležející Společnosti. Cokoli, co kolonie potřebují od prvního domova lidstva nebo od sebe navzájem, musí být přepraveno gravitační studnou nahoru. To byl vnitřní problém planet. Přeprava z jedné soustavy do druhé náležela Pásu. Staré výrazy. Vnitřníci. Pásovci. Udržovaly se, protože jazyk na některých věcech takhle lpí, i když okolní skutečnost se mění.

Koalice Země-Mars, EMC, bývala středem lidstva – nejvnitřnější z vnitřních. Nyní představovala významný paprsek kola, jehož středem se stala stanice Medina. Tam, kde uprostřed jakéhosi ne-prostoru, ohraničujícího prstencové brány, dřepěla podivná mimozemská koule. Tam,

kde měla svůj soukromý byt, když zrovna nenavštěvovala města v prostoru. Tam, kde byl Saba, když zrovna někam neletěl na své lodi a nedoprovázel ji. Stanice Medina, to byl domov.

Ovšem dokonce i pro ni byl svým způsobem domovem také ten modročerný kotouč Země. Možná to časem už nebude pravda. Některé děti, dost staré na to, aby mohly volit, nechápaly, jaké to je mít jen jediné Slunce. Neměla ponětí, co pro ně bude znamenat Země nebo Mars nebo Sol. Možná ta atavistická zádumčivost, ten pocit smutku pod hrudní kostí, zemře s její generací.

Nebo je možná jen unavená a nevrlá a potřebuje si zdřímnout.

Znovu zlomený bambus. „Madam?“

„Už jsem na cestě.“

„Ano, madam. Ale máme tu zprávu s nejvyšší prioritou od kontroly provozu z Mediny.“

Bubenice se naklonila dopředu, ruce položila naplocho na chladnou desku stolu. Sakra. Sakra sakra sakra. „Přišli jsme o další?“

„Ne, madam, žádné ztracené lodi.“

Obavy poněkud zmírnily své sevření. Ne však úplně. „Tak oč jde?“

„Hlásí průlet, který není na rozvrhu. Nákladní loď, ale nemá transpondér.“

„Vážně?“ přeptala se. „To si snad mysleli, že si jich nevšimneme?“

„K tomu se nemohu vyjádřit,“ pravil Vaughn.

Zapnula si administrativní linku Mediny. Odtud, ze své říše, mohla dosáhnout všude – zkontrolovat řízení provozu, údaje o prostředí a energetickém výdeji, zapojit senzorové systémy ve kterékoli části elektromagnetického spektra. Jenže vinou časového zpoždění tohle všechno přicházelo o více než čtyři hodiny později. Jakýkoli rozkaz, který vydala, dospěl na místo určení po osmi, osmi a půl hodinách poté, co byl zadán požadavek. Nezměrná mimozemská inteligence, která zkonstruovala prstencové brány a vystavěla masivní objekty, nyní ruiny, v soustavách za nimi, našla způsoby, jak manipulovat se vzdálenostmi, avšak rychlost světla byla prostě rychlost světla, a vypadalo to, že to tak už zůstane.

Projela záznamy, našla příslušné místo a přehrála si ho.

Tady Medina. Conferme. Obvyklý klidný hlas letové kontroly.

Odpovídající hlas byl trochu zkreslený interferencí – artefakt, který vytvářely brány.

Tady nákladní loď Savage Landing z Castily, Medino. Předávám přehled o stavu lodi.

Vyskočilo nové okno. Běžné údaje lehké nákladní lodi. Martanský design. Starý, ale ještě žádná starožitnost. Kontrole provozu trvalo několik vteřin, než se znovu ozvala.

Visé bien, Savage Landing. Průlet povolen. Kontrolní kód je – do hajzlu! Ruším povolení, Savage Landing! Nepokračujte v průletu!

Nečekaný hrot na křivce bezpečnosti a blikající červený poplach. Na kontrolní tabuli řízení provozu se objevila nová letová charakteristika, chochol zametající bezhvězdnou temnotu pomalé zóny.

Tohle už bylo hotovo. Všechno proběhlo před několika hodinami, ale Bubenice přesto cítila, jak se jí zrychlil tep. Kontrola provozu křičela na novou loď, aby se ohlásila, aktivovala se elektromagnetická pulzní děla. Kdyby vypálila, všichni na neznámé lodi by už byli mrtví.

Bezpečnostní křivka se rozpadla, narušena hmotou a energií procházející prstencem, a klesala, až dosáhla prahové hodnoty. Větralecká loď se otočila a v plné rychlosti se prosmýkla jinou branou, čímž zpětně vykopla křivku znovu nahoru.

Kontrola provozu klela v několika jazycích a kvapně vysílala k příletajícím lodím příkazy k pozastavení průchodu. *Savage Landing* zůstávala potichu, ale podle přicházejících zpráv letěla naplno, brutálně pryč a přerušila přístup k bráně Castila.

Bubenice skrolovala nazpět, pozpátku se před ní odvíjela ta bezmála katastrofa. Ten bezohledný pitomec pocházel z brány Freehold a zmizel v Auberonu. No ovšem. Radiace pronikající z brány Auberonu potvrdovala, že se mu to podařilo. Byť to řízl na pokraji bezpečnostní křivky, průlet nezvorál. Ale kdyby *Savage Landing* prošla podle plánu, jedna nebo obě lodi mohly zmizet tam, kam mizely lodi, když se průlet nezdařil.

Stručně řečeno, znamenalo to, že *Savage Landing* budou muset zařadit na pozdější dobu. Nastanou tlačence. Snad tucty lodí budou nuceny změnit dráhu a rychlost, a to zase znamená novou koordinaci průletů. Nic hrozivého, ale pěkná osina v zadku.

A špatný precedent.

„Mám jim odpovědět,“ ozval se Vaughn, „nebo si to chcete vyřídit osobně, madam?“

To byla výborná otázka. Politika je jako začarovaný kruh. Když stiskne spoušť, čili vydá rozkaz, aby jakákoli neautorizovaná loď, která se chystá proletět načerno, skončila jako šrot, a litujeme... Už to nepůjde vrátit zpět, už nebude moci couvnout. Kdosi mnohem lepší v těchhle záležitostech ji kdysi učil, aby si na to dávala velký pozor a nedělala nic, co by nebyla připravena kdykoli zopakovat.

Jenomže, Kriste, tohle bylo tak lákavé.

„Ať Medina zaznamená průlet, připiše požadavek na uhrazení plné ceny Freeholdu a Auberonu, a k tomu navíc pokutu za zdržení, které zavinili,“ řekla.

„Ano, madam,“ řekl Vaughn. „Ještě něco?“

Ano, pomyslela si, ale zatím nevím co.

Konferenční sál byl navržen právě pro tuto chvíli. Klenba stropu působila velkolepě jako katedrála. Generální tajemník Země Li stál na svém pódiu a zrakem přelétal s vážným, avšak spokojeným výrazem po kamerách tuctů různých pečlivě vybraných zpravodajských kanálů. Bubenice se pokoušela o totéž.

„Prezidentko Bubeníková!“ zavolal jeden z reportérů a zvedl ruku, aby upoutal její pozornost úplně stejně, jako to pravděpodobně dělali lidé už za starého Říma. Pódium jí sdělilo, že se ten muž jmenuje Carlisle Hayyam a je ze zpravodajství Munhwa Ilbo na Cereře. O její pozornost se teď hlásilo tucet dalších.

„Hayyame?“ usmála se a ostatní se ztišili. Popravdě, tuhle část měla docela ráda. Patrně to souviselo s dávno zapomenutou touhou vystupovat na jevišti, a také šlo o jedno z mála míst, kde měla všechno skutečně pod kontrolou. Jinak jí vlastní práce připomínala spíš snahu nacpat vzduch zpátky do děravého balónu.

„Jak budete reagovat na znepokojení Martina Karczeka ohledně přeštných stanic?“

„To si teprve budu muset poslechnout,“ odpověděla. „Můj den má jenom určitý počet hodin.“

Reportéři se pochechtávali, slyšela v tom jistou zlomyslnost. Ano, otevírali tady první blokující stanici. Ano, Země se chystá vybědnout z dlouholeté ekologické krize a zvýšit aktivní obchod s koloniemi. Vše, co zpravodajové chtěli, byla scénka, jak se politikové na sebe navzájem utrhuji.

A to bylo v pořádku. Dokud se budou zabývat maličkostmi, zbude jí prostor na větší záležitosti.

Generální tajemník Li, muž se širokou tváří, bujným knírem a mozolnatýma rukama manuálně pracujícího, si odkašlal. „Kdybyste dovolili...“ začal. „Vždy se najdou lidé, kteří ostražitě sledují každou změnu. A to je správné. Změny by měly být sledovány, hodnoceny, dokonce

zpochybnovány. Ovšem tento konzervativní pohled by neměl převládat a bránit pokroku nebo dusit naděje. Země je první a skutečný domov lidstva. Půda, z níž jsme my všichni vzešli, ať už nyní obýváme kteroukoli soustavu. Země zůstane navždy, *navždy*, středem největších plánů lidstva ve vesmíru.“

Znělo to, jako když si pohvizdujete na hřbitově, abyste se nebáli. Země slavila nejvýznamnější milník svých dějin, a to představovalo třetí nejdůležitější bod jejího programu. Ale jak říct planetě, že dějiny už prošly kolem ní? Určitě je lepší přikyvovat a usmívat se, užívat si tu chvíli a šampaňské. Jakmile bude po všem, musí se vrátit k práci.

Probrali očekávané dotazy: bude na obnovené vyjednávání dohlížet Bubenice, nebo bývalý prezident Sanjrani, zachová si Transportní společnost neutralitu v diskutabilních volbách na Nova Catalunya, budou rozhovory o řešení statutu Ganymeda probíhat na Měsíci, nebo na Medině? Dokonce došlo na otázku na mrtvé soustavy – Chárón, Adro a Naraká –, kde prstencové brány vedly do prostorů mnohem podivnějších než pohádka o Zlatovlásce. Generální tajemník tuto otázku odmítl, což bylo dobře. Z mrtvých soustav Bubenici naskakovala husí kůže.

Po skončení otázek a odpovědí Bubenice pózovala s generálním tajemníkem, vysokými úředníky EMC a celebritami z planet – tmavou ženou v jasně modrém sáří, bledým mužem ve formálním obleku, dvojicí až komicky si podobných mužů ve stejných zlatých smokinzích.

Do jisté míry se jí i toto zamlouvalo. Nemohla se však zbavit pocitu, že potěšení z toho povyku, který Pozemšťané nadělají kolem památečných fotek s hlavou obyvatel Pásu, o ní po duchovní stránce vypovídá cosi nepříznivého. Vyrostla ve vesmíru, kde lidé jako ona byli nahraditelní, a žila dost dlouho, aby ji kolo Štěstěny vyzvedlo do výše, nad pozemské nebe. Každý si teď přál mít Pás za přítele, teď když ten výraz znamenal víc než shluk zpola vytěžených kusů kamene, jež uvízly mezi Marsem a Jupiterem. Pro děti, které se nyní rodí, bude Pás představovat cosi, co lidstvo spojuje. Sémantický posun a politická změna. Jestliže to nejhorší, co z toho pro ni vzejde, bude špetka škodolibosti, dokáže se s tím smířit.

Vaughn čekal v malém předsálí. Jeho obličej jako by se skládal ze skalnatých vrstev, jež by se hodily do nějakého pohoří, ale on dokázal, že slušely i jemu. Jeho formální sako bylo střiženo v retro-stylu, v nápodobě vakuového obleku. Znamky dávného útlaku, přenesené do nejnovější módy. Čas zhojil všechny rány, ale nevymazal jizvy – místo toho z nich udělal ozdoby.

„Máte hodinu do recepcce, madam,“ řekl, když si Bubenice sedla na pohovku a třela si nohy.

„Rozumím.“

„Přejete si něco?“

„Zakódovaný úzký svazek a soukromí.“

„Ano, madam,“ přikývl bez zaváhání.

Když se za ním dveře klouzavě zavřely, zapnula kameru a upravila se. Plán, který se jí formoval kdesi vzadu v hlavě po celou dobu ceremoniálu, už byl hotov. Všechny kousky a součásti, které pro uskutečnění potřebovala, měla pohromadě. A čím dřív to spustí, tím lépe. I trest působí nejsilněji, když mezi zločinem a následky uplyne co nejkratší doba, aspoň tak jí to učili. Ale je tu i jistá výhoda, když se provinilci poskytnou dost času, aby mohl svého jednání patřičně litovat.

A úplně nejlepší bylo oboje spojit.

Zapnula nahrávání.

„Kapitáne Holdene,“ začala, „pošlu vám data o neautorizovaném přechodu z brány Freehold do Auberonu, k němuž dnes došlo. Poskytuju vám přístup k bezpečnostní nahrávce soustavy Freehold. Není to nic moc. Jedna obyvatelná planeta o něco menší než Mars, potom další, jejíž zdroje je možno využít, pokud vám nevadí příliš mnoho dusíku a kyanidu ve vzduchu. Guvernér Freeholdu se jmenuje...“

Zkontrolovala záznam a málem se rozkašlala smíchem a pohrdáním. „... Payne Houston. Předpokládám, že si to jméno vybral sám, ne že by na něj tak volala maminka. Zkrátka posílám vás tam exekutivním příkazem, takže můžete vyrazit okamžitě. Přinutím Emily Santos-Baca a bezpečnostní výbor, aby se podvolili, dřív než se tam dostanete, takže to bude bez problémů.“

Oficiálně je vaším úkolem doručit zprávu, že opakované porušení předpisů Transportní společnosti, jehož se Freehold dopouští, si žádá represivní opatření, a že jim zakazují veškerý provoz tam i zpět na tři roky. Když se bude ptát, zda jde o pozemské roky, odpověď zní ano. Bude z toho dělat kdovíco a dá si na tom záležet, protože je tenhle ten druh pitomce.

Neoficiálně nemusíte pospíchat. Chci, aby Freehold a všechny podobné soustavy viděly válečnou loď, která se k nim celé týdny blíží, aniž by tušili, co udělá, až k nim dorazí. Moji lidé vyhotoví obvyklou pracovní smlouvu. Pokud byste tu práci nemohli vzít, dejte mi co nejdřív vědět. Jinak vás mám na rozpisu doplnění paliva a tranzitu během příštích patnácti hodin.“

Přešla si zprávu a odeslala ji s kopií pro Ahmeda McCahilla, předsedu bezpečnostního výboru. Následoval prováděcí požadavek na přesunutí *Rosinanty* do čela fronty na zásobování a schválení tranzitu. A pak na dveře diskrétně zaťukal Vaughn.

Její zabručení si správně vyložil jako dovolení vstoupit.

„Generální tajemník Li se ptá, jestli vás nepostihla nějaká indispozice, madam,“ řekl. „Začíná si dělat starosti.“

Zkontrolovala čas. Její hodina oddechu skončila už před dvaceti minutami.

„Povězte mu, že už jdu,“ oznámila. „Mám někde šaty na převlečení?“

„Ve skříni, madam.“ Vaughn vyklouzl ven dveřmi tiše jako přízrak.

Bubenice se kvapně převlékla, vyměnila formální sako a kalhoty za halenku ze směsi hedvábí a bambusu a nemačkovou sukni s vpletenou neurální sítí, která měla přibližně inteligenci hmyzu, aby udržela správně nařazené záhyby. Obhlédla se s jistým uspokojením v zrcadle. Přála by si, aby ji tu doprovázel Saba. Ale ten by to zaručeně přehnal s vtípký na královnin doprovod. Zavřela zrcadlo, obrazovka se vrátila zpět k obrazu Země.

Planeta se nyní nacházela napůl ve tmě, zbýval srpek bílé a modré. Teroristé z Pásu se pokusili Zemi zničit, ale byla stále tu a nepřestala se točit. Pokusili se spálit lodi vnitřních planet, a přece tu bylo loďstvo EMC, porůznu posbírané a schopné letu.

Na druhé straně se Země po celé generace snažila obyvatele Pásu drtit pod nohama, a teď tady byla Bubenice. Čas z nich udělal spojence ve velkém rozmachu civilizace při cestě ke hvězdám.

Přinejmenším dokud se *něco jiného* nezmění.

Kapitola druhá: Bobbie

Přechod z pomalé zóny měli za sebou a Freehold byl ještě celé týdny před nimi, ale atmosférické přistání s lodí tak starou jako *Rosinante* už nebylo tak triviální jako kdysi. Věk se projevoval nečekanými způsoby. Zařízení, která vždy fungovala spolehlivě, najednou selhávala. Bylo to něco, nač se člověk musel předem připravit, jak to jen šlo.

Bobbie zamžourala na nástěnný panel na technické palubě a dívala se, jak na něm skroluje dlouhý seznam údajů, končící ujištěním lodi, že zvládne ještě nejméně jeden sestup, aniž by shořela.

„Všechny kontrolky atmosférických brzdících trysek zelené,“ hlásila.

„Hmm?“ od panelu se ozval Alexův pomalý, ospalý přízvuk.

„Jsi vůbec vzhůru? Tady jde o tvůj zatracený seznam příprav na přistání. Já jsem tady dole a dělám svou práci. Aspoň bys mohl projevit zájem.“

„Jo, nespím,“ odvětil pilot. „Jen jsem dostal vlastní zatracený seznam.“ Slyšela v jeho hlase úsměv.

Bobbie zavřela diagnostické okno. Ověření stavu manévrovacích motorů byla poslední položka jejich dnešních úkolů. A kromě navlečení do obleku, v němž by vylezla ven z lodi a fyzicky se koukla do ústí trysek, už neměla co dělat.

„Jdu se trochu postarat o domácnost, potom ti dám vědět,“ řekla.

„Mhm.“

Bobbie odložila nástroje a slabým rozpouštědlem je otřela od lubrikantu, který rozlila. Voněl sladce a čpavě, jako cosi, co kdysi používala v kuchyni, když žila sama na Marsu. Jakýsi neklid ji nutil připravovat se na misi i poté, co už byla připravena. Za starých časů se u ní úzkost projevovovala čištěním a servisem bojového posilovacího obleku, znovu a znovu a znovu, až se z toho vyvinul jistý způsob meditace. Teď stejným stylem kontrolovala loď.

Na *Rosinantě* už teď žila víc let než kdekoli jinde. Déle než doma v dětství. Déle než trvala její služba u námořní pěchoty.

Technická paluba se strojovnou byla Amosovo území a mechanik si udržoval ve své dílně pořádek. Každý nástroj na svém místě, každý

povrch bez poskvrnky. Kromě oleje a rozpouštědel tu byl slabě cítit už jen ozón, který svědčil pro blízkost silného elektrického pole. Podlaha vibrovala v rytmu fúzního reaktoru na spodní palubě – bijícího srdce lodi.

Na jednu přepážku si Amos namaloval nápis:

LOĎ SE O TEBE STARÁ
TY SE STAREJ O LOĎ

Když Bobbie ta slova mýjela, pohladila je a vlezla do žebříkového výťahu, který procházel středem lodi. *Rosi* letěla s velmi jemným bržděním 0,2 gé, a Bobbie pamatovala časy, kdy jí použití výťahu místo šplhání po žebříku připadalo jako přiznání porážky, i když loď letěla desetkrát rychleji. Jenomže posledních pár let ji trápily klouby a na nějakých důkazech, že tu ještě dokáže šplhat, už jí tolik nezáleželo.

Usoudila, že skutečná známka stárnutí se projevuje tím, když vás opustí potřeba dokazovat si, že nestárnete.

Průlezy oddělující jednotlivé paluby se otvíraly, když jimi projížděl výťah, a za ním se potichu zavíraly. *Rosi* možná byla nějaké to desetiletí za zenitem, ale Clarissa nepřipustila na své lodi žádné vrzání nebo zasekávání. Nejméně jednou týdně kompletně prošla všechny systémy podpory života a tlakové uzávěry. Když se o tom Bobbie zmínila Holdenovi, poznamenal: *protože už tu loď jednou zničila, a teď se pořád snaží ji spravit.*

Výtah se zabzučením zastavil na velitelské palubě, Bobbie vystoupila. Vstup do kokpitu byl otevřený. Alexova téměř holá hnědá hlava vyčnívala nad opěradlem protinárazového křesla. Posádka trávila většinu pracovní doby na velitelské a vzduch tu byl cítit nepatrně odlišně. Dlouhé hodiny v křeslech znamenaly, že pach potu se nikdy dokonale nevyvětral, ať recyklátory pracovaly sebeusilovněji. A jako každá místnost, kde James Holden delší dobu pobýval, visela ve vzduchu příjemná, útulná vůně vypité kávy.

Bobbie přejela prstem podél přepážky a cítila, jak pod jejím tlakem praská nátěr proti olupování. Tmavošedá barva vybledla, takže se stěžď dalo poznat, kde se materiál k sobě nehodí, protože byl mnohokrát poškozen a záplatován, a kde se na něm prostě projevilo stáří. Brzy ho budou muset obnovit. Tu barvu by klidně snesla, jenomže to křupání znamenalo, že nátěr ztrácí elasticitu. Stává se příliš křehkým, aby dostal svému úkolu.

Bobbie bolela obě ramena a už jí činilo potíže rozpoznat to, které si vyhodila při tréninkovém zápase před lety, a to, které bolelo proto, že léta se k jejímu tělu nechovala laskavě. Za svůj život posbírala spoustu zranění z bojů, a bylo stále těžší odlišit jejich následky od normálního opotřebení. Podobně jako ty odbarvené skvrny na *Rosiných* přepážkách všechno bledlo, aby to k sobě ladilo.

Vylezla po krátkém žebříku a příklopem do kokpitu, pokoušejíc se vychutnávat bolest v ramenu stejně jako kdysi pálení po intenzivním cvičení. Jak jí říkal při výcviku starý seržant, bolest je bojovníkův přítel. Bolest ti připomíná, že ještě nejsi mrtvá.

„Hoj,“ pozdravil Alex, když klesla do křesla střelce za ním. „Jak to s tou naší holkou vypadá?“

„Je stará, ale pořád se o sebe postará.“

„Já myslel loď.“

Bobbie se zasmála a vyvolala si taktický displej. Daleko před nimi byla planeta Freehold. Jejich úkol. „Bratr si vždycky stěžoval, že trávím moc času vymyšlením metafor a slovních hříček.“

„Stárnoucí marťanská bojovnice, která žije uvnitř stárnoucí marťanské bojovnice,“ řekl Alex se slyšitelným úsměvem v hlase. „Nad tím ani nemusím moc přemýšlet.“

„Nejsem tak stará, abych ti nemohla nakopat.“ Bobbie si přiblížila na displeji Freehold. Skvrnitá kulička s hnědými kontinenty a zelenými oceány, tu a tam bílá spirála mraků. „Na jak dlouho to vidíš?“

„Budeme tam do týdne.“

„Mluvil jsi poslední dobou s Jizz? Jak se daří otci mého budoucího dítěte?“

„Gizelle se má dobře, a podle ní je na tom Kit báječně. Zvolil si na Marinerké technice jako hlavní předmět planetární inženýrství.“

„To je teď náramně žádaná profese,“ souhlasila Bobbie.

Šla Alexovi za svědka, když si bral Giselle, a čekala v nemocnici na Cereře, když se o třináct měsíců později narodil Kit. A teď šel Kit na vyšší univerzitu a Alex byl přes deset let rozvedený. Byl její nejlepší přítel, ale jako manžel nestál za nic. Po jeho druhém selhání Bobbie poznamenala, že chce-li něco, co by hodně bolelo, může mu třeba zlomit ruku a všem tak ušetřit čas.

Ale přes všechna ta zbytečná dramata krátké katastrofické manželství zplodilo Kita, a díky tomu byl vesmír o něco hezčí místo. Chlapec zdědil Alexův úsporný šarm a všechnu matčinu důstojnou krásu. Kdykoli ji oslovil ‚teto Bobbie‘, zatoužila ho obejmout, až by mu zapraskalo v žebrech.

„Až jí budeš odpovídat, určitě jí vyříd', že jsem řekla ‚do hajzlu',“ prohlásila Bobbie. Nezdařené manželství nebyla jenom Gisellina vina, ale Bobbie během rozvodu stála na Alexově straně, takže se musela coby svědek chovat, jako by z nezdaru vinila výhradně ji.

„Pošlu jí od tebe pozdrav,“ řekl Alex.

„A pověz Kitovi, že ho zdraví teta Bobbie, a že chci nové fotky. Všechno, co od něj mám, je rok staré. Chci vidět, jak už je můj malý muž statný.“

„Víš, že je to strašidelné, když flirtuješ s klukem, kterého znáš od narození?“

„Má láska je čistá,“ odvětila Bobbie a přešla od taktického zobrazení na parametry mise. Populace Freeholdu čítala něco přes tři sta lidí, a všichni se narodili na Zemi. Nazývali se Shromáždění nezávislých obyvatel, ať už to znamenalo cokoli. Ovšem koloniální loď udávala ve svém prohlášení spoustu zbraní a munice. A při těch několika týdnech, které *Rosi* zabere pád k místnímu slunci, mají místní dost času připravit se a vytrénovat.

Alex četl spolu s ní: „Kapitán tady bude potřebovat nějakou zálohu.“

„Jo. Jako příští bod na seznamu mám popovídat si s Amosem.“

„Bereš s sebou Betsy?“

„Tohle ještě není situace pro Betsy, námořníku,“ pravila Bobbie. Betsy byla Alexova přezdívka pro oblek Marťanské průzkumné flotily, který přechovávala v nákladovém prostoru. Už léta si tu věc neoblékla, ale udržovala ji ve stavu schopném provozu se všemi zbraněmi nabitými. Když věděla, že ji tady má, hrálo ji to a těšilo. I když ji měla jen pro všechny případy.

„Chápu,“ přikývl Alex.

„Mimochodem, kde je Amos?“

Podle Alexova tónu se dalo rozeznat, jestli je v pohodě, nebo jestli se jen snaží mluvit, jako by v pohodě byl, i když to byl jen jemný rozdíl. „Loď si myslí, že je na ošetřovně.“

Clarissa, pomyslela si Bobbie. *Zatraceně*.

Ošetřovna na *Rosinante* páchla dezinfekcí a zvratky.

To antiseptické aroma pocházelo z malého vyтираče podlah, který si šuměl po místnosti a nechával za sebou lesklou stopu. Kyselý, žlučový pach pocházel od *Clarissy Mao*.

„Ahoj Bobbie,“ pozdravila s úsměvem. Ležela v jednom z křesel, manžetu autodoktora kolem paže. Manžeta tiše hučela a občas zacvakala. Při každém cvaknutí se Clarisse stáhl obličej. Asi dostává injekce, nebo snad ještě něco horšího?

„Nazdar, Babs,“ řekl Amos. Mohutný mechanik seděl vedle pacientky a něco si četl na svém ručním terminálu. Nevzhlédl, když Bobbie vešla, ale zvedl ruku na pozdrav.

„Jak se dnes cítíš?“ zeptala se Bobbie a v duchu udělala grimasu.

„Za pár minut už se zvednu z postele,“ odpověděla Claire. „Zmeškala jsem něco při kontrole před přistáním?“

„Ne, vůbec ne.“ Bobbie zavrtěla hlavou. Trochu se obávala, že říct ano, Claire by si vyškubla hadičky z paže a vyskočila z lůžka. „Nic takového. Jen jsem si na chvilku potřebovala vypůjčit izolační vložku.“

„Jo?“ Amos se na ni poprvé podíval. „Je to v pořádku, Krásko?“

„Cokoli potřebuješ,“ řekla a gestem obkroužila celou ošetřovnu. „Mě vždycky najdeš doma.“

„Dobrá.“ Amos se zvedl a Bobbie před ním vyšla na chodbu.

Mezi vybledlými šedivými stěnami a za zavřenými dveřmi ošetřovny se Amos jakoby zmenšil. Opřel se zády o stěnu a vzdychl. „Těžko se na to kouká, víš?“

„Jak se jí vede?“

„Dobré dny a špatné dny,“ odpověděl. „Ty žlázy, co si pořídila na černém trhu, jí vypouštějí do krve to svinstvo, co se musí pořádkem filtrovat. Jenomže vyoperovat jí je, zkurvilo by jí to organismus ještě víc, tak...“

Pokrčil rameny. Vypadal unaveně. Bobbie nikdy nedokázala poznat, jaký je skutečný vztah mezi mechanikem *Rosi* a jeho drobným protějškem. Určitě spolu nespali, a nezdálo se, že by k něčemu takovému mezi nimi kdy došlo. Po většinu času spolu ani nemluvili. Ale když se Clairino zdraví začalo zhoršovat, obvykle sedal u ní na ošetřovně. Bobbie se zamyslela, jestli by to dělal i pro ni, kdyby onemocněla. Jestli by to pro ni vůbec někdo udělal.

Velký mechanik v posledních dnech trochu pohubl. Zatímco mohutní muži mívají v pokročilejším věku tendenci nabírat na váze, vydal se Amos opačným směrem. Veškerý tuk, který na sobě míval, byl pryč, teď jeho šíje a paže vypadaly šlachovitě a svaly se jasně rýsovaly pod kůži. Byl tuhý jako kůže na boty.

„Takže,“ pobídl ji, „o co jde?“

„Četls moji zprávu o Freeholdu?“

„Jen tak jsem ji přelétl.“

„Tři sta lidí, kteří nesnášejí autoritu a milují zbraně. Holden bude trvat na tom, abychom se setkali na jejich půdě, protože takhle to obyčejně dělá. Bude potřebovat zálohu.“

„No jo,“ souhlasil Amos. „Dohlídnu na něj.“

„Spíš jsem myslela, že bych si to vzala na starost já,“ pokývla Bobbie směrem k ošetřovně. Neřekla *nevypadá dobře*. Amos stiskl rty, zvažoval to.

„Jo, jasně,“ pravil. „Atmosférické přistání loď pěkně roztřeše, pokud ji rovnou neroztrhne. Budu mít fůru práce.“

Bobbie už se chystala k odchodu, pak ji cosi přimělo zastavit. Dřív než věděla, že to řekne, zeptala se: „Jak dlouho to potrvá?“

„Po zbytek jejího života,“ řekl Amos, vrátil se do místnosti a zavřel za sebou.

Holdena s Naomi zastihla při snídani v jídelně. Vůně míchaných vajec s práškovou cibulí a něčím, co se vydávalo za papriku, soutěžila s čerstvě uvařenou kávou. Bobbie zakručelo v žaludku, když vešla dovnitř a Holden jí beze slova přisunul talíř a začal jí nakládat vejce.

„Vychutnej si to, protože tohle jsou naše poslední opravdová vejčička, než se vrátíme na Medinu,“ poznamenal, když jí servíroval jídlo.

Naomi spolkla sousto a zeptala se: „Co se děje?“

„Přečetli jste si vůbec moje posouzení hrozby, kterou představuje Freehold?“

„Jen jsem to přelétl,“ přiznal Holden.

„Kolonie v první generaci,“ řekla Naomi. „Založena před osmi lety, a má stále jen jedno město v polosuché oblasti mírného pásu. Zemědělství na nízké úrovni, většina potravin pochází z kradené hydroponie. Nějaké kozy a slepice, dobytek přežívá na hydroponiích. Není to právě efektivní model. V planetární kůře se nachází lithium a kupodivu i spousta uranu, uvízlého v polárních ledovcích, což by mohlo být nadějně i pro těžbu helia, pokud se jim podaří vytvořit infrastrukturu, aby vůbec mohli něco těžít. Zakládací listina proklamuje radikální osobní autonomii, kterou zajišťuje civilní milice, a tou je veškerá populace kolonie.“

„Skutečně?“ přeptal se Holden. „Veškerá populace?“

„Takže máme tři stovky lidí, kteří milují zbraně,“ přikývla Naomi a ukázala na něj: „Tehle člověk trvá na tom, abychom vylezli z lodi a promluvili si s nimi osobně.“

„Vážně?“ Bobbie si nabrala pořádnou lžici a strčila si jídlo do pusy. Vejce byla tak chutná, jak slibovala vůně.